дина, а въ градина на рогозина — 76. Убодилъ
ми се Никола а въ клечо сърдце осойно —
86. Ми се често притъгувай, подвардь
то тригъдь недѣлята, деветь пята а въ
мѣсецо — 90. Голубъ гука а въ село — 104. Влѣзи ре
до а въ сарая — 118. Хванихя го заклахя го,
— како яйце, въврлихя го а въ мандрята —
175. Турци стоятъ а въ сандуку. В. 97. Каписка
змия а вогень, така и стоянъ за милка —
— 92. Очевидно че това е отъ въвъ, ~~то~~ по обикновенно удвоение
~~то~~ на прѣдлозытѣ и такогъда обикновенни
то отпущание на в-то въ начяло и Тъй въвъ
гората останяло е авъ гората а записан
а въ гората, както ся подтвърдява и отъ съ-
що то проявение исъ прѣдлогъ съ, удвоено съ
а по отпущание на с-то въ начяло ясъ и по
Верковичкы а съ мене ка. Забѣлѣжимо че тов
проявение не ся срѣща у никой другъ писа
тель освѣнъ у Верковича, и то е плодъ на
фонетическо то начяло, което той като сър-
бинъ слѣдува. Другытѣ цитаты които при-
вогъда Дюверноа въ този отдѣлъ за подкрѣ
пение на мнѣние то си, съвсѣмъ ся не относя къ
до този прѣдметъ, на пр. Заманъ ке да дойде
мале, да и диче цървенъ при чевъ, а га ке и
видѣ, мале. В. 29ѣ. — тука е писча сврьска, а
кога, мамо ле, агоя майчица? Стара си а безу
мна си. М. 133. Подъ чиста сврьска Стани, ма
рийка, а Стани ~~Сти~~ я стани, какво а го вид
Д. 1. така и другытѣ цитаты. Само у Д. пусн
те Змѣйко, да минѫ, да минѫ да си а тамин
Д. 8. нечто не ся относи ни на единый, ни на др